

Jewish Jihad? The Jewish Approach Towards War

I. The Battle Against Midian

במדבר לא:א-י

וידבר יקוק אל־משה לאמר
 נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים אחר תאסף אל־עמך
 וידבר משה אל־העם לאמר החלצו מאתכם אנשים לצבא ויהיו על־מדין לתת נקמת־יקוק במדין
 אלף למטה אלף למטה לכל מטות ישראל תשלחו לצבא
 וימסרו מאלפי ישראל אלף למטה שנים־עשר אלף חלוצי צבא
 וישלח אתם משה אלף למטה לצבא אתם ואת־פינחס בן־אלעזר הכהן לצבא וכלי הקדש
 וחצרות התרועה בידו ויצבאו על־מדין כאשר צוה יקוק את־משה ויהרגו כל־זכר
 ואת־מלכי מדין הרגו על־חלליהם את־אוי ואת־רקם ואת־צור ואת־חור ואת־רבע חמשת מלכי מדין
 ואת בלעם בן־בעור הרגו בחרב וישבו בני־ישראל את־נשי מדין ואת־טפם ואת כל־בהמתם ואת־
 כל־מקנהם ואת־כל־חילם בזו ואת כל־עריהם במושבתם ואת כל־טירתם שרפו באש
 ויקחו את־כל־השלל ואת כל־המלקוח באדם ובבהמה
 ויבאו אל־משה ואל־אלעזר הכהן ואל־עדת בני־ישראל את־השבי ואת־המלקוח ואת־השלל אל־
 המחנה אל־ערבת מואב אשר על־ירדן ירחו (ס)
 ויצאו משה ואלעזר הכהן וכל־נשיאי העדה לקראתם אל־מחוץ למחנה
 ויקצף משה על פקודי החיל שרי האלפים ושרי המאות הבאים מצבא המלחמה
 ויאמר אליהם משה החייתם כל־נקבה
 הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם למסר־מעל ביקוק על־דבר־פעור ותהי המגפה בעדת יקוק
 ועתה הרגו כל־זכר בטף וכל־אשה ידעת איש למשכב זכר הרגו

Summary: God commands Moshe to respond to the devastation caused by the Midianites during the tragic episode of Ba'al Pe'or.

"Carry out the avenging of the Israelites from the Midianites; afterward you will be gathered unto your people."

Moshe reacts by instructing the nation to assemble an army, with Pinchas ben Elazar the Cohen at its helm, for the purpose of carrying out "the vengeance of the Lord upon Midian."

The Israelites are victorious in battle, killing all the male Midianites, capturing the women and children and plundering the enemy's wealth and livestock.

Upon the victorious army's return, however, Moshe angrily chastises its officers:

"Did you let every female live? Behold, they were the ones who caused the Children of Israel, by the word of Bilam, to commit a betrayal against the Lord regarding the matter of Pe'or; and the plague occurred in the assembly of the Lord."

Moshe commands the nation to put all the male Midianite children and all females old enough to be sexually active to death by the sword. All female children, he explains, may remain in captivity.
The people comply...

III. Internal Conflict

תלמוד בבלי מסכת יומא דף כב עמוד ב

בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא לשאול +שמואל א' טו+ לך והכית את עמלק, אמר: ומה נפש אחת אמרה תורה הבא עגלה ערופה, כל הנפשות הללו על אחת כמה וכמה! ואם אדם חטא - בהמה מה חטאה? ואם גדולים חטאו - קטנים מה חטאו? יצאה בת קול ואמרה לו +קהלת ז' אל תהי צדיק הרבה

When God said to Shaul, 'Go and smite Amalek'...

Shaul responded, 'And behold, concerning one [slain] soul, the Torah mandates the [atonement ritual] of the Axed Heifer, concerning these countless [Amalekite] souls, how much more so [will atonement be necessary if I slay them]? And, if the people have sinned, how have the animals sinned? And if the adults have sinned, how have the children sinned?'

A heavenly voice emerged and responded: 'Do not be overly righteous!'

III. Classifying War

רמב"ם הלכות מלכים פרק ה

הלכה א

אין המלך נלחם תחלה אלא מלחמת מצוה, ואי זו היא מלחמת מצוה זו מלחמת שבעה עממים, ומלחמת עמלק, ועזרת ישראל מיד צר שבא עליהם, ואחר כך נלחם במלחמת הרשות והיא המלחמה שנלחם עם שאר העמים כדי להרחיב גבול ישראל ולהרבות בגדולתו ושמעו

הלכה ב

מלחמת מצוה אינו צריך ליטול בה רשות בית דין, אלא יוצא מעצמו בכל עת, וכופה העם לצאת, אבל מלחמת הרשות אינו מוציא העם בה אלא על פי בית דין של שבעים ואחד

1. Milchemet Mitzva, Obligatory Warfare: Combat that is commanded by God and is, therefore categorized as a mitzva.

This category of conflict is limited to wars waged against the seven indigenous nations residing in the land of Canaan before the Israelite conquest; to the ongoing battle against the Nation of Amalek, the sworn enemy of the Jewish people; and to wars waged in the nation's self-defense. A Jewish king need not consult with the Sanhedrin before ordering the nation to engage in a *Milchemet Mitzva*. [During the course of obligatory conflict against the seven nations or Amalek, no living enemy soul is to be spared.]

2. Milchemet Reshut, Optional Warfare: Combat that is permitted by Divine law but is not obligatory.

This category of combat includes wars waged by the nation in order to increase its borders, power, and renown. The approval of the Sanhedrin is required before a king can involve the nation in such a conflict. [During the course of optional combat, the Jewish nation must spare the lives of enemy women and children.]

IV. Suing for Peace

דברים כ: י-יא

כי תקרב אל עיר להלחם עליה וקראת אליה לשלום:

והיה אם שלום תענך ופתחה לך והיה כל העם הנמצא בה יהיו לך למס ועבדוך

"When you draw near to a city to wage war against it, and you shall call out to it in peace. And it shall be that if in peace it responds to you, then all the people that are found therein shall be tributaries to you, and they shall serve you. But if it does not make peace with you, but makes war with you, you shall besiege it."¹

רש"י דברים כ: י

(י) כי תקרב אל עיר - במלחמת הרשות הכתוב מדבר, כמו שמפורש בענין (פסוק טו) כן תעשה

לכל הערים הרחוקות וגו'....

The Text here speaks of optional warfare...

¹ Devarim 20: 10-12

רמב"ם הלכות מלכים פרק ו

הלכה א

אין עושין מלחמה עם אדם בעולם עד שקוראין לו שלום אחד מלחמת הרשות ואחד מלחמת מצוה, שנאמר כי תקרב אל עיר להלחם עליה וקראת אליה לשלום, אם השלימו וקבלו שבע מצות שנצטוו בני נח עליהן אין הורגין מהן נשמה והרי הן למס שנאמר יהיו לך למס ועבדוך,
War may not be waged against any human being in the world until he is offered the opportunity of peace

This applies both to *milchemet hareshut* and *milchemet mitzvah*, should not be waged against anyone until they are offered the opportunity of peace as Deuteronomy 20:10 states: 'When you approach a city to wage war against it, you should propose a peaceful settlement.'

If the enemy accepts the offer of peace and commits itself to the fulfillment of the seven mitzvot that were commanded to Noah's descendants, none of them should be killed. Rather, they should be subjugated as *ibid.*:11 states: 'They shall be your subjects and serve you.'

הלכה ד

רק מערי העמים "לא תחיה כל נשמה". וכן הוא אומר בעמלק "תמחה את זכר עמלק".
 ומנין שאינו מדבר אלא באלו שלא השלימו שנאמר "לא היתה עיר אשר השלימה אל בני ישראל בלתי החוי ישרי גבעון את הכל לקחו במלחמה" "כי מאת ה' היתה לחזק את לבם לקראת המלחמה את ישראל למען החרימם". מכלל ששלחו להם לשלום ולא קבלו:
 However, from the cities of these (Seven Canaanite nations), ... do not leave a soul alive.' Similarly, in regard to Amalek, Deuteronomy 25:19 states: 'Obliterate the memory of Amalek.'

How do we know that these commands are only referring to those who did not accept a peaceful settlement? Joshua 11:19-20 states: 'There was no city which accepted a peaceful settlement with the children of Israel except the Chivites who lived in Gibeon. All the rest, they conquered in battle. This was inspired by God, Who strengthened their hearts to engage in battle against Israel so that they would be destroyed.' From these statements, we can infer that a peaceful settlement was offered, but they did not accept it.

רמב"ן דברים פרק כ

וכך אמרו רבותינו במדרש אלה הדברים רבה (ה יג), והוא עוד בתנחומא ובגמרא ירושלמי (שביעית פ"ו ה"א), אמר רבי שמואל ברבי נחמני יהושע בן נון קיים הפרשה הזו, מה עשה יהושע היה שולח פרוסדיטגמא בכל מקום שהיה הולך לכבוש והיה כותב בה, מי שמבקש להשלים יבוא וישלים, ומי שמבקש לילך לו ילך לו, ומי שמבקש לעשות מלחמה יעשה מלחמה, הגרגשי פנה, הגבעונים שהשלימו עשה להם יהושע שלום, שלשים ואחד מלכים שבאו להלחם הפילים הקדוש ברוך הוא וכו', וכך אמר הכתוב בכולם (יהושע יא יט ב) לא היתה עיר אשר

וכך אמרו רבותינו במדרש אלה הדברים רבה (ה יג), והוא עוד בתנחומא ובגמרא ירושלמי (שביעית פ"ו ה"א), אמר רבי שמואל ברבי נחמני יהושע בן נון קיים הפרשה הזו, מה עשה יהושע היה שולח פרוסדיטגמא בכל מקום שהיה הולך לכבוש והיה כותב בה, מי שמבקש להשלים יבוא וישלים, ומי שמבקש לילך לו ילך לו, ומי שמבקש לעשות מלחמה יעשה מלחמה, הגרגשי פנה, הגבעונים שהשלימו עשה להם יהושע שלום, שלשים ואחד מלכים שבאו להלחם הפילים הקדוש ברוך הוא וכו', וכך אמר הכתוב בכולם (יהושע יא יט ב) לא היתה עיר אשר השלימה אל בני ישראל בלתי החוי יושבי גבעון את הכל לקחו במלחמה, כי מאת ה' היתה לחזק את לבם לקראת המלחמה את ישראל למען החרימם, מכלל שאם רצו להשלים היו משלימים עמם...

ונראה שיש הפרש עוד בשאלת השלום, שבערים הרחוקות נשאל להם לשלום ושהיו לנו למס ויעבדונו, אבל בערי (הערים) [העמים] האלה נשאל להם לשלום ומסים ועבדות על מנת שיקבלו הוא שיקבלו עליהם שבע מצות שנצטוו בני נח לא שיתגירו להיותם גרים

Ramban: A midrashic tradition maintains that Yehoshua sent a message to • all the inhabitants of Canaan offering three options: subservient peace, Acceptance of Noachide Laws as part of peace agreement flight or war. specific to the seven nations because of their potential effect upon the Israelites.

V. An Escape Clause?

במדבר פרק לא פסוק ז

ויצבאו על מדין כאשר צוה יקוק את משה ויהרגו כל זכר

"And they (the Israelites) massed against Midian, *as the Lord had commanded Moshe.*"

ספרי במדבר פרשת מטות פיסקא קנז

ויצבאו על מדין, הקיפוא מארבעה רוחותיה. ר' נתן אומר נתן להם רוח רביעית כדי שיברחו
In a surprising stroke, the Sifri explains that God's instructions to Moshe prior to the battle against Midian include an orally transmitted imperative: *A Jewish army may besiege an adversary from only three sides, leaving one side unguarded as an avenue of escape for those who wish to flee*

רמב"ם הלכות מלכים פרק ו הלכה

כשצריך על עיר לתפשה, אין מקיפין אותה מארבע רוחותיה אלא משלש רוחותיה, ומניחין מקום לבורח ולכל מי שירצה להמלט על נפשו, שנאמר ויצבאו על מדין כאשר צוה ה' את משה מפי השמועה למדו שבכך צוהו

"When siege is laid to a city for the purpose of capture, it may not be surrounded on all four sides but only on three. And place is granted to those who would flee and to all who wish to escape with their lives. As the text states, 'And they massed against Midian, as the Lord commanded Moshe.' It has been learned by tradition that that was the instruction given to Moshe."

- This requirement apparently applied to all wars

VI. Who's on First?

משנה מסכת ידים פרק ד משנה ד

בו ביום בא יהודה גר עמוני ועמד לפניו בבית המדרש אמר להם מה אני לבא בקהל אמר לו ר"ג אסור אתה אמר לו ר' יהושע מותר אתה א"ל ר"ג הכתוב אומר (דברים כג) לא יבא עמוני ומואבי בקהל ה' גם דור עשירי וגו' אמר לו רבי יהושע וכי עמונים ומואבים במקומן הן כבר עלה סנחריב מלך אשור ובלבל את כל האומות שנאמר (ישעיה י) ואסיר גבולות עמים ועתידותיהם שוסתי ואוריד כביר יושבים א"ל ר"ג הכתוב אומר (ירמיה מט) ואחרי כן אשיב את שבות בני עמון וכבר חזרו א"ל ר' יהושע הכתוב אומר (עמוס ט') ושבתי את שבות עמי ישראל ויהודה ועדיין לא שבו התיירוהו לבא בקהל

The Mishna records the debate over and the eventual acceptance of a potential convert of supposed Ammonite descent, in spite of the biblical injunction, "An Ammonite or a Moabite may not enter the congregation of the Lord, even their tenth generation ... to eternity."

רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק יב הלכה כה

כשעלה סנחריב מלך אשור בלבל כל האומות ועירבם זה בזה והגלה אותם ממקומם, ואלו המצרים שבארץ מצרים עתה אנשים אחרים הם, וכן האדומים שבשדה אדום, והואיל ונתערבו ד' אומות האסורים בכל אומות העולם שהן מותרים הותר הכל, שכל הפורש מהן להתגייר חזקתו שפירש מן הרוב לפיכך כשיתגייר הגר בזמן הזה בכל מקום בין אדומי בין מצרי בין עמוני בין מואבי בין כושי בין שאר האומות אחד הזכרים ואחד הנקבות מותרין לבא בקהל מיד

"When Sancheriv, the King of Assyria, rose, he confused all the nations and commingled them one with another and exiled them from their places.
Therefore, Egyptians in the land of Egypt today are different people [than before].
And, so too, the Edomites in the field of Edom... Therefore, a convert who comes
in our time, in all places, whether he [claims to] be Egyptian, Ammonite, Cushite
or of any other nationality, both men and women are immediately permitted to
join the congregation."

רמב"ם הלכות מלכים פרק ה הלכה ד

מצות עשה להחרים שבעה עממין שנאמר החרם תחרימם, וכל שבא לידו אחד מהן ולא הרגו
 עובר בלא תעשה שנאמר לא תחיה כל נשמה, וכבר אבד זכרם

It is a positive commandment to destroy the seven [Canaanite] nations, as it states 'you shall utterly destroy them.' And anyone who encounters an individual from among [these nations] and fails to kill him, transgresses a negative commandment, as it states 'you shall not allow a soul [from among them] to live.'
And their memory has long since perished

רדב"ז הלכות מלכים פרק ה הלכה ד

מ"ע להחרים וכו'. מבואר בכתוב. ומה שכתב וכבר אבד זכרם, לפי שבא סנחריב ובלבל את
העולם

VII Confronting Amalek (vs. Seven Canaanite Nations)

שמות פרק יז פסוק טז

ויאמר כי יד על כס קה מלחמה ליקוק בעמלק מדר דר

"The Lord will have war with Amalek from generation to generation,"

דברים פרק כה פסוק יט

והיה בהניח יקוק אלקיך לך מכל איביך מסביב בארץ אשר יקוק אלקיך נתן לך נחלה לרשתה
 תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח:

"You shall blot out the remembrance of Amalek,"

מנחת חינוך מצוה תרד

האידינא אין אנו מצווים בזה כי כבר עלה סנחריב ובלבל את העולם וכל דפריש מרובא פרי

"And today we are no longer commanded in this [commandment to blot out the remembrance of Amalek] because Sancheriv has already risen and confused the whole world."

רמב"ם הלכות מלכים פרק ה הלכה ה

וכן מצות עשה לאבד זכר א עמלק, שנאמר תמחה את זכר עמלק, ומצות עשה לזכור תמיד מעשיו הרעים ואריבתו, כדי לעורר איבתו, שנאמר זכור את אשר עשה לך עמלק, מפי השמועה. למדו זכור בפה לא תשכח בלב, שאסור לשכוח איבתו ושנאתו.

The Rambam notes in his codification of the law, that the obligation to destroy the seven Canaanite nations no longer applies because "their memory has long since perished."² In contrast to the later scholars cited above, however, the Rambam makes no such allowance concerning the obligation to destroy the Nation of Amalek.³ This omission would seem to indicate that, in the Rambam's eyes: *Amalek, unlike the seven nations, continues to exist to this day; incurring our continuing enmity.*

To explain this legal disparity, the Rav suggests that *two distinct commandments concerning Amalek emerge from Torah text; reflecting two different categories of Amalek:*

1. The verse "You shall blot out the remembrance of Amalek,"⁴ mandates the destruction of each individual genealogical descendent of Amalek. This commandment loses its force when Sancheriv's method of conquest robs the ancient nations of their independent identities.
2. The verse "The Lord will have war with Amalek from generation to generation,"⁵ establishes the obligation to obliterate *any nation across the face of history that seeks to destroy the Jewish people*. This second commandment, which defines Amalek in broad, conceptual,

² Rambam Mishneh Torah Hilchot Melachim 5:4

³ Ibid 5:5

⁴ Devarim 25:19

⁵ Shmot 17:16

rather than biological terms, remains unaffected by Sancheriv's actions. Within the context of this commandment, Hitler and the Nazis were the Amalekites of the 1930s and 40s, while "the mobs of Nasser and the Mufti" were the Amalekites of the 1950s and 60s.

"There exists," the Rav explains, "a category of Amalek [as a people] even now after the peoples have been intermingled [and there are no longer any individual Amalekites.]"⁶

We can safely assume that the Rav would similarly identify the members of Hamas, Hezbollah, and the Iranian Revolutionary guard as Amalekites in our day.

The Rav goes on to suggest that the Rambam's ruling categorizing any defensive war as an obligatory conflict may well rise out of this second commandment concerning Amalek. Any nation that attacks the Jewish people automatically falls into the category of Amalek, and is governed by the verse, "The Lord will have war with Amalek from generation to generation."

The Rav agrees that the concept of obligatory warfare based on genetic national identity becomes moot after Sancheriv's conquests. He maintains, however, that a second type of national identity emerges from the Torah's commandments concerning Amalek; *an identity determined by behavior rather than by bloodline*. This national identity remains intact to this day; obligating the Jewish people to ongoing struggle against the Amalekites of their day.

VII. The Bottom Line

In passages such as the one dealing with the Battle of Midian, the Torah, it would seem, discusses extraordinary circumstances; a time when the Israelites are locked not only in an ongoing battle for their own survival but also *in a seminal struggle to determine the moral course of mankind*.

In this continuing conflict, dangerous threats extend well beyond the battlefield, and even those who appear to be noncombatants often present unexpected, mortal threats. By the time God commands Moshe to attack Midian,

⁶ Rabbi Joseph B. Soloveitchik Fate and Destiny Ktav Publishing House inc NY 2000 pp 65-66, 92-95

the battle has already been joined. The first salvo, launched against the Israelites in the plains of Shittim; where the Midianite women deliberately seduced the Israelites towards the licentiousness and idolatry of Ba'al Pe'or; clearly demonstrated the unconventional nature of the threat. Midian would not be content with the clash of troops on the field of battle, but would make all its citizens combatants. Once joined in this manner, the struggle against Midian can only end for the Israelites with the destruction of the enemy in all of its forms.

Through edict and example, the Torah teaches us of those extraordinary times when humanity confronts pure, unmitigated and unrepentant evil; times when the only response can be the total eradication of that evil from the world.

Our brief journey through Biblical and rabbinic thought on the topic of warfare has clearly demonstrated, however, that *such exceptional conflicts do not serve as templates for the general conduct of war throughout Jewish history*. The practical halachot that have governed this critical and tragic area of human experience across time are complex, thoughtful, nuanced, and, wherever possible, humane.

The IDF servicemen and women will use their weapons and force only for the purpose of their mission, only to the necessary extent and will maintain their humanity even during combat. IDF soldiers will not use their weapons and force to harm human beings who are not combatants or prisoners of war, and will do all in their power to avoid causing harm to their lives, bodies, dignity and property.”⁷

⁷ Israel Defense Forces Code of Ethics